

πουργόν μετὰ πλήρους πλειοψηφίας, καὶ οὕτω ἡ παραίτησις τοῦ κ. Ράλλης ἐγένετο δεκτὴ, συνάμα ἡ τοῦ κ. Ρούφου, καὶ ἡ Κυβέρνησις συνεπληρώθη διὰ τῆς προσλήψεως ἐνὸς πολιτικοῦ προσώπου, τοῦ κ. Βουλπιώτου, καὶ ἐνὸς μὴ τοιοῦτου, τοῦ κ. Τομπάζη.

Τίνα ἔσονται τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ κ. Ράλλης; Ὁ κ. Ράλλης οὐτε τυχαῖον μέλος τοῦ κόμματος τοῦ κ. Τρικούπη εἶνε, οὔτε ὑπὸ ἐποψίν ψήφων ἐν τῇ βουλῇ μονάς. Μὲ τὸν κ. Ράλλην ἑμορφονοῦν οἱ πλείστοι ἀντιπρόσωποι τῆς ἐπαρχίας Ἀττικῆς, ἔχει δὲ καὶ ἄλλους ἀφροσιωμένους φίλους πλὴν αὐτοῦ. Βεβαίως ἡ πολιτικὴ του ὠριμότης δὲν εἶνε τοιαύτη, ὥστε νὰ τῷ ἐπιτρέπῃ στάδιον ἀρχηγοῦ κόμματος καὶ κατὰ συνέπειαν ἀρχηγοῦ Κυβερνήσεως. Ὅσον δὲποτε ἐμπειρικῶς καὶ ἂν κυβερνώμεθα, ἡ θέσις τοῦ πρωθυπουργοῦ προϋποτίθῃσι πλείστα προσόντα, πλείστας μελέτας καὶ πολὺν χρόνον, ἕως ὅτου ὁ ἔχων ἐν σπέρματι τὰ κεφάλαια ἀναπτυχθῇ εἰς ἐπίδοξον πρωθυπουργόν. Ὁ κ. Ράλλης, ὡς μὲν βουλευτὴς δὲν ἀνεμίχθη εἰς γενικὰ ζητήματα τῆς πολιτικῆς, ὡς ὑπουργὸς δὲ διηύθυνε δύο μέχρι τοῦδε ὑπουργεῖα, ἀφ' ὧν κυρίως δὲ ἀνακύπτουσιν οἱ μέλλοντες πρωθυπουργοί. Δὲν πιστεύομεν καὶ ὁ ἴδιος ἀκόμη νὰ ἐκυριεύθῃ ὑπὸ τοιαύτης φιλοδοξίας. Τοῦτο ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἀποσπασθῇ τῆς κυβερνήσεως, ἀφοῦ ἡ διαμονὴ του ἐν αὐτῇ οὐδὲν ἐβελτίωνε τῆς γενικῆς καταστάσεως. Τοῦτο ἐπίσης δὲν τὸν ἐμπόδιζε τοῦ ν' ἀντιπροσωπεύῃ ἐν τῇ μελλούσῃ ἀντιπολιτεύσει ὁμάδα σοβαρὰν, ἄνευ τῆς συναινέσεως τῆς ὁποίας θὰ ἦνε δύσκολος ἡ σύμπηξις μελλούσης κυβερνήσεως.

Δυστυχῶς ὁ κ. Τρικούπης ἐξηθέννησεν ἑαυτὸν ὄχι μόνον ἠθικῶς, ἀλλὰ καὶ ὕλικῶς. Δυστυχῶς ἐπίσης ἐκ περὶ ἀλλήλου μετὰ τῆς ἐξασθενήσεως αὐτοῦ βαίνει· καὶ ἡ ἀδυναμία τῆς ἀντιπολιτεύσεως τοῦ νὰ παρουσιασθῇ ὡς κόμμα ἐνῆικόν ὑπὸ μίαν διεύθυνσιν καὶ ἓνα ἀρχηγόν.

Τὴν θέσιν λοιπὸν ταύτην τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ τῆς κυβερνήσεως θέλομεν ἐξετάσει ἐν προσεχεῖ ἀρθρῷ.

Καλιθέαν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὰ τοῦ Νοσοκομείου Κανθάρου εἰς ἐλεεινὴν πάλιν κατάστασιν. Οἱ ἄνθρωποι ἀποθνήσκουν δωρεάν. Ἀκαθαρσία, ἀμέλεια, οὐδεμίαν ἐπιβλεψίς, ἀνεπάρκεια τροφῆς, δυνάμεισ ὀκνάδες κρέας διὰ πενήντα ἀνθρώπους, παράπονα καὶ μυκηθμοὶ τῶν ἀσθενῶν, ἔλλειψις μαγειρίσσης καὶ χίλια ἄλλα. Καὶ ὅμως δι' αὐτὸ τοῦτο τὸ Νοσοκομεῖον εἶχε γίνεαι πρό τινας κόσμον κακόν, τόσος θόρυβος, ἐπιτροπαί, ἀστυνόμοι, ἐπισκέψεις πρωθυπουργοῦ καὶ λοιπὰ καὶ λοιπὰ. Ὅλιγοι μῆνες παρήλθον καὶ ἡ κατάστασις ἡ αὐτὴ ἐπανέρχεται. Διότι τίποτε παρ' ἡμῖν ἐκ μέρους τῆς κυβερνήσεως δὲν θεραπεύεται. Ὅλα μόνον μπαλόνονται. Αὐτὰ τοῦλάχιστον πληροφορούμεθα ἡμεῖς.

Ἦρξια ἦτο καὶ ἐν τῇ νεοκρικῇ τις κλίνη ἡ προχθὲς κηδευθεῖσα Ἑλένη Μαυρομιχάλη. Ὁ θάνατος ἐσεβάσθη τὴν γλυκυτάτην ἐκείνην λεπτότητα τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου τῆς. Ἐπὶ τοῦ ἀπομαρμαρωθέντος μετώπου τῆς ἐθαύμαζε τις δι' ὑστάτην φορὰν τὰς λεπτογραμμὰς καὶ μαύρας μαύρας καὶ μὲ τόσην ἐκφρασιν ὀφρύς, καὶ ὕστερα ἡ ρίς ἡ καλλιτεχνος, καὶ λαθάνων τις κύκλος περὶ αὐτὴν ὑπερτάτης γλυκύτητος, ὡσὰν τὸ μεδίαιμα, σβεσθὲν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς, εἶχεν ἐκεῖ μεταθέσει τὰς ὑστάτας ἀκτίνάς του. Πλούσιαι τολύπκι ἀνθοδεσμῶν καὶ στεφάνων εὐωδιάζον τὸν ὕπνον τῆς, καὶ εἶχε κάτι τι ἑαρινόν, καὶ ἀπείρως γαλήνιον ὁ θάνατός τῆς.

Τί κακὸ τοῦ ἐγένετο χθὲς εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηρο-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. τοῦ ἀριθ. 520)

— Εἶναι κύων ἐρυθρόστικος, εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ.

Καὶ εὐρίσκετε ὅτι ὁμοιάζει μὲ τὴν Πιστὴν;

— Τόσον καλῶς, ὥστε ἐν δὲν εἶχον κρατῆται τὴν ἀτυχῇ μου Φιντέλη νεκράν εἰς τὰς χεῖράς μου, θὰ ἐπίστευα ὅτι αὐτὴ εἶναι, ἀπῆντησεν ὁ γέρον, μὴ ἀποκρύπτων τὴν συγκίνησίν του.

— Ἐγὼ λοιπὸν, κ. Βαιγιάν, μέλλω ν' ἀγοράσω καὶ νὰ σὰς προσφέρω τὸ σκυλὶ αὐτό.

— Ποία ἰδέα!

— Ἦ ἐπιθυμία τοῦ νὰ σὰς εὐχαριστήσω. Θὰ τοῦ δώσῃτε τὸ ὄνομα τοῦ Φιντέλη. Θὰ δεχθῇτε τὸ μικρὸν τοῦτο δῶρόν μου;

— Δὲν τολμῶ νὰ τὸ ἀρνήθω.

— Ἀμέσως θὰ πράξω τοῦτο, ὑπέλαβεν ὁ κ. Λαγγάρδ.

Καὶ προσεκάλεσε τὸν φύλακα.

— Ποία εἶναι ἡ τιμὴ τοῦ σκύλου τούτου; ἠρώτησε.

— Πεντήκοντα φράγκων.

— Καὶ πέντε φράγκα διὰ σὰς πενήκοντα πέντε φράγκα. Παραλάβετε αὐτὸ καὶ φέρετε εἰς τὸ γραφεῖον τῆς διοικήσεως, ὅπου θὰ μὰς εὕρητε.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, οἱ περιδιαβάζοντες περιήρχοντο ἐφ' ἀμάξης τὸν κήπον, τοῦ Ἰακώβου Βαιγιάν θωπεύοντος τὸν νέον Φιντέλην, ὅστις ἔτρωγεν ἐπὶ τῶν γονάτων του ἓνα διπυρίτην.

— Ἰδετε, ἔλεγε μειδιών ὁ κ. Λαγγάρδ, συνωκείωθη ἡδὴ μὲ σὰς, ἐννοεῖ, αἰσθάνεται ὅτι εἰσθε ὁ κύριός του.

Μετὰ τὸν περίπατον ἐντὸς τοῦ κήπου, τὸ ὄχημα κατήλθε τὴν ὥραιαν ὁδόν, ἥτις ἄγει εἰς τὸν καταρράκτην, πρὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἔστη πρὸς στιγμὴν. Ὁ κ. Λαγγάρδ εἰδείξε τὸ ἱπποδρόμιον εἰς τὸν Ἰακώβου Βαιγιάν, ἔπειτα ἐφθασαν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Σκουάνα. Ἐπανήλθον εἰς τὸ δάσος διὰ τῆς μεγαλοπρεποῦς δένδρστοιχίας, καὶ ὅπως συνεφωνήθη, περιήλθον κύκλῳ τὰς λίμνας, πρὶν ἐπανέλθωσιν εἰς Παιρισίους.

Ὁ Φιντέλη ἐφαίνετο λίαν εὐχαριστημένος ἐκ τῆς νέας θέσεώς του καὶ δὲν ἐξεπλήσσετο παντελῶς, διότι ἐνέπλησαν αὐτὸν θωπειῶν καὶ τραγημάτων.

Ἦτο πέμπτη καὶ ἡμίσεια ὥρα, ὅτε κατέβησαν ἐκ τοῦ ὀχήματος πρὸ τῆς οἰκίας, ὅπου κατῴκει ὁ κ. Λαγγάρδ.

δρόμου. Ἦτο πρωτοφανής ἡ συρροή. "Ολοι αἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν ἐκεῖ διὰ τὸ Φάληρον, ὅπου θὰ ἀπήλκουν τῆς νέας ἀεροστατικής καὶ πυροβολικῆς συγχρόνως ἀναβάσεως τοῦ Βωδέ. Ἀπὸ τῆς πέμπτης μέχρι τῆς νυκτὸς ἐτελεῖτο ὁ δεινὸς ἀγὼν τῆς λήψεως εἰσιτηρίων, χωρὶς νὰ ἀραιωθῇ τὸ παράπαν ἡ πυκνότης, ἡ ἀρχομένη σχεδὸν ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ περιόλου, κατέχουσα τὸ μεταξύ καφενείου καὶ σταθμοῦ διαστήματος, καὶ πληροῦσα τὸν ἀπίσθιον κυγκλιδωτὸν δειχδρομον ἀπὸ ἄκρας ἕως ἄκρας. Οἱ ἀπαθέστεροι ἀπέρχοντο ἀπρακτοὶ βλέποντες, ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προβῶσι περαιτέρω, καὶ οἱ θερμότεροι ἐπέμενον ἐκεῖ ἀναμένοντες τὴν σειρὰν των, καὶ ὑπέμενον τὸν κίνδυνον τῆς ἀσφυξίας, τῆς γρονθοπατινάδας, καὶ τῆς ἐλαφρώσεως τοῦ θηλακίου του. Τὰ ὁποῖα δὲν ἐλείψαν, καὶ γυναῖκες ἐλειποθύμησαν, μέσα εἰς τὰ βαγόνια μάλιστα, καὶ λωποδυτικαὶ ἐγχειρήσεις ἐγένοντο, καὶ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες ἐτελέσθησαν.

Ἀλλὰ δυστυχῶς αἱ θυσίαι, εἰς ἃς ὑπεβλήθη ὁ τόσος ἐν Φαλήρῳ κατελθὼν κύτμος δὲν ἀντιμετρήσαν ἐπαρκῶς. Τόσαι χιλιάδες μάτια προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ ἀερόστατου, ἐπανήργησαν βραχνῶς, ἐπ' αὐτοῦ. Τὸ ἀερόστατον ἐπληροῦτο, ἀλλὰ δὲν ἐπληροῦσε τὰς προσδοκίας τοῦ κοινού, διότι ἐδυστρόπει ν' ἀνοίξῃ τὰ πτερὰ του. Τὸ ἀμείλικτον κοινὸν χωρὶς νὰ ἐξετάξῃ τὰ διατὰ καὶ τὰ διότι, βλέπον τὴν καταίωσιν τῶν προσδοκιῶν του, ἤρχισε νὰ ἀπειλῇ τὸν ἀεροναύτην διὰ γυνυχαϊσμάτων.

Καὶ ὁ ἀτυχὴς ἐκὼν ἄκων ἠναγκάσθη νὰ κάμῃ τὸ ἀποστατοῦν βατίλειόν του νὰ ἀνυψωθῇ· ἀλλὰ ὁ περὶ ἀναγκασιμὸς οὗτος ἐγένετο ἀφορμὴ δυστυχήματος εἰς αὐτόν· μόλις προέβη ὀλίγα μέτρα καὶ τὸ ἀερόστατον διεσπρημένον εἰς τινὰ μέρη κατέπεσεν ὁρμητικῶς καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ ἀεροναύτης, τοῦ ὁποίου ἐθραύσθη τὸ πόδι:

Ἀντὶ δὲ τοῦ ἀερόστατου διεσκέδασαν τὸν κόσμον μικρὰ

μικρὰ μπαλόνια ἀνυψούμενα μὲ φῶτα καὶ ροκέταις. Μέχρι βαθεῖας νυκτὸς οἱ σιδηρόδρομοι γεμάτοι ἀνεβίβασαν τοὺς κατελθόντας, καὶ οὕτως ἐπῆγε πούρ ὁ χθεσινὸς πυρετὸς τῶν Ἀθηνῶν.

Οἱ κκ. Γεώργιος Συνέλης καὶ Ἀλέξανδρος Δημητρίου, σπουδασταὶ τῆς παρὰ τὴν Νεάπολιν τῆς Ἑταλίας γαιωπονικῆς Σχολῆς, ἐξετασθέντες ἐσχάτως ἔτυχον τοῦ πρώτου βηθμοῦ, ἀριτεψύσαντες μεταξύ πολλῶν ἀλλοεθνῶν σπουδαστῶν. Ἀξιόζηλος καὶ πολλῶν συγχαρητηρίων ἀξία εἶνε ἡ τῶν ἀνωτέρων Κυρίων ἐξοχὸς ἐπίδοσις περὶ τόσῳ ὠφέλιμον ἐπεστήμην, καὶ ἔπαινος ὀφείλεται τῇ Ἐφορεῖᾳ τοῦ ἐν Σμύρνῃ Ἑλληνικοῦ Ὀρφανοτροφείου, δαπάναις τοῦ ὁποίου σπουδάζουσιν.

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Σμύρνης:

Εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων ἐλλήνων δημοσιογράφων, ὁ **Ἰάκωβος Σαμιωτάκης**, ἀπέθανε χθές. Ὀλόκληρος 40ετής δημοσιογραφικὸς βίος συναπέθανε μετ' αὐτοῦ. Καὶ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἐδῶ τοῦτον τῆς Ἀνατολῆς, ὅπου ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου καὶ τοῦ πνεύματος δεσμεύεται εἰς ἕκαστον πτερίγισμα, τὸ ὁποῖον τολμᾷ νὰ ἐπιχειρήσῃ, καὶ ἡ καλλήτερα πρόθεσις προσκυροῦσι ἀπέναντι τῆς ἐλλείψεως τῶν μέσων καὶ τῆς μικρᾶς ὑποστηρίξεως, νὰ δημοσιογραφῇ τις μόνος ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη, καὶ μόνος αὐτὸς ὡς ἄτλας νὰ ὑποβαστάξῃ βάρους τόσον φοβερόν, ἄνευ ἐλπίδος, εὐχαριστήσεως, ἀπολαύσεων εἰς ἀγῶν, πάλιν, κατόρθωμα, ἀνώτερον πάσης ἐκτιμήσεως, ἀνώτερον ὅλων τῶν ἐπαίνων.

Εἰς ἄλλα μέρη αἱ ἐφημερίδες θὰ ἐπανηρόρουν τὰ ἄρθρα θὰ διεδέχοντο πυκνὰ ἄλληλα, κατερχόμενα μέχρι καὶ τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου καὶ καλλωπίζοντα αὐτὰς διὰ πολιτικῆς καὶ εὐγενοῦς χροιάς ἢ δὲ κηδείας,

Ἡ μάγειρος ἀνέμενε τὴν ἐπάνοδον τοῦ κυρίου τῆς ὅπως παρασκευάσῃ ἐντελῶς τὰ φαγητὰ.

Οἱ κύριοι μόλις ἠδυνήθησαν νὰ συνομιλήσωσιν ὀλίγον ἐν τῇ αἰθούσῃ ὅτε ὁ ὑπηρετὴς ἐλθὼν ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ τράπεζα ἦτο ἐτοίμη. Μετέβησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ὁ караβιδοζῶμος ἔκειτο ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀχνίζων.

Ὁ Φιντέλι ἐλευθερὸς ἐξεδήλου τὴν χαρὰν του δι' ἁλμάτων καὶ ἀνασκιρτήσεων μὴ σταμάτων εἰμὴ ὅπως λείξῃ τὴν χεῖρα ἢ ἀνορθωθῇ πρὸ τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου ζητῶν ὁ γαστρίμαργος ἢ ζαχαρωτὴν τι ἢ πλακούντα τινα ἐξ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἔδωκεν ἐν τῇ παροφίδι.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ἔλαβον καφὲν ὡς καὶ μετὰ τὸ γεῦμα, ἔπειτα ἀνάψαντες τὸ σιγάρον ἐπανῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, φωταγωγηθεῖσαν ὥστε προέκειτο περὶ μεγάλης ὑποδοχῆς.

Πρὸς στιγμὴν ἐπεκράτησε βαθεῖα σιγὴ. Ὁ κ. Λαγγάρδ ἐφαίνετο σκεπτόμενος. Ὁ γέρων καὶ ὁ νεανίας ἀνέμενον τὴν ἐξήγησιν, τὴν ὁποῖαν δὲν ἠδύνατο πλεῖον ἢ νὰ παράσχῃ.

ΣΤ'

ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΠΡΟΚΑΛΟΥΣΑ ΟΜΙΛΙΑΝ

Τέλος ὁ κ. Λαγγάρδ ἔρρηξε τὴν σιωπὴν.

Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ εἶχε μὲν ἀναλάβει τὴν συνήθη αὐστηρότητα, ἀλλ' ἐν τῷ βλέμματί του ὑπῆρχε τι τὸ ἀκτι-

νοβολοῦν, ὡς γλυκὺ φῶς, οὗ ἡ οὐράνιος ἀγαθότης ἐπιστέφει τὸ μέτωπον τοῦ παρηγόρου ἀγγέλου.

— Ἀγαπητοί μου φίλοι, εἶπε, βεβαίως ἐφάνην εἰς σᾶς πολὺ παράδοξος, ἀκατάληπτος σχεδόν. Ἀλλοτε κατέλαβον τὰ ἐκπεληγμένα σας βλέμματα, ἀνήσυχια, καὶ ἤκουσα τοὺς ψιθυρισμούς σας. Βεβαίως ὀγλίγωρα ἐννοήσατε ὅτι σπουδαῖον αἴτιον, ἐξαιρετικῆς φύσεως, μετ' ἠνάγκασε νὰ σᾶς φέρω ἐδῶ ἐκ τοσοῦτο μακρᾶς ἀποστάσεως, σᾶς μάλιστα, κ. Βαγιάν, εἰς τοιαύτην ἡλικίαν.

Θεὸς μου, ὑπάρχουσι πράγματα, τὰ ὁποῖα διστάζει τις νὰ εἴπῃ καὶ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ λέγῃ ἀσφαλῶς βεβαίως. Βλέπετε ἐπὶ τῆς ἐστίας τὴν ἀνθοδέσμην ταύτην; Δὲν ἦτο ἐκεῖ ὅτε ἀνεχωρήσαμεν, ἐκομίσθη κατὰ τὴν ἀπουσίαν μας, αὕτη δὲ εἶνε ἡ λέγουσά με ὅτι δύναμαι τώρα νὰ ὀμιλήσω μετὰ βεβαιότητος.

Εἶνε ἀνθοδέσμη ἐκ μυοσωτίδων. Ἡ μυοσωτὶς λεπτὸν καὶ γλυκὺ ἄνθος εἶνε τὸ ἔμβλημα τῆς ἀναμνήσεως. "Ω! ἡ ἀνάμνησις!

Δὲν ἐλησμονήσατε τὴν προσφιλῆ σας Ἰωάνναν, δὲν ἔχει οὕτω, κ. Βαγιάν;

— Τὴν Ὁρηνῶ πάντοτε αὐτὴν, καὶ θὰ τὴν Ὁρηνῶ μέχρι τῆς τελευταίας μου πνοῆς.

Ὁ δὲ γέρων ἔφερε ζωηρῶς τὸ μινόμεκτρον εἰς τοῦς ὀφθαλμούς.

ἕως ἐθνική, δημοσία, θὰ παρηκολουθεῖτο ὑπὸ χιλιάδων πολιτῶν καὶ ἀναριθμητῶν στεφάνων.

Ἀλλὰ παρ' ἡμῖν... ὀλίγοι ξηροὶ κλώνοι κυπαρίσσου, ἀτμμελεῖς, τὸ πολλὸν, συνηγμένοι μετ' ἡριθμημένων ἀνθρώπων, δέκα ρινόφθογγοι ἱερεῖς, πεντήκοντα, ἕως ἑκατὸν προσκεκλημένοι, ὧν οἱ πλείστοι συγγενεῖς, καὶ ὀλίγα ψευδῆ δάκρυα αὐτοσχεδίου τινος ρήτορος ἐπὶ τοῦ φερέτρου—ἰδοὺ τίν' ἀποτελοῦσι παρ' ἡμῖν τὰς κηδεῖας τῶν ἐπισήμων πολιτῶν.

Περιττὸν νὰ σὰς εἶπω ὅτι καὶ ὁ κ. Ἰ. Σαμιωτάκης δὲν ὑπῆρξε βεβαίως ἐξαίρεσις...

Εὐτυχῶς, εἰς τῶν ρητόρων, ὁ Ὅδ. Ἰάλεμος παρεπιδημῶν ἐνταῦθα, ἀνεπλήρωσε κατὰ τι τὴν λυπηρὰν αὐτὴν πενιχρότητα.

ΑΚΟΥΣΑΤΕ, ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΑΤΕ

ὅστις ἀφ' οὗ ἐξασφαλίσθητε ὅτι ἡ δημοσία τάξις δὲν ἔχει φόβον νὰ διαταραχθῇ, ἀναχωρεῖτε μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὰ λουτρά νὰ ἐνδυναμώσθητε τὸ νευρικόν σας σύστημα ἐν Βισθάδεν ὕστερα ἀπὸ **τόσσην** ἐργασίαν περὶ τῆς στρατιωτικῆς καὶ ναυτικῆς συντάξεως τοῦ ταλαιπώρου ἔθνους, ὅπερ Σὲ ἔχει ἡγεμόνα του.

Εἰκοσαετίαν ὅλην κυβερνᾶτε τὴν Ἑλλάδα, κράτος πρωωρισμένον νὰ ὑπάρξῃ μόνον διὰ σοβαρῶν πολεμικῶν δυνάμεων. Ζητοῦμεν τί ἐγένετο πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κατὰ τὰ εἰκοσιν αὐτὰ ἔτη καὶ δὲν βλέπομεν τίποτε ἢ σχεδὸν τίποτε· τετραετίαν μολις κυβερνᾷ ὁ δούξ τοῦ Βάτερμπεργ τὴν Βουλγαρίαν, καὶ **ἤδη** διαθέτει **30,000 τακτικοῦ στρατοῦ** καλῶς ἐξοπλισμένου καὶ κάλλιστα γεγυμνασμένου κατὰ τὸ ρωσικὸν σύστημα· αἱ ἀποθήκαι τῆς πλήρεις πολεμοφοδίας· ἐν Ρουστσουκίῳ δὲ καὶ Σούμλα εἰσὶν ἀποθηκευμένα **400,000** ὀπλων διαφόρων συστημάτων. Ποῖος δὲ ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιω-

τικῶν τῆς Βουλγαρίας; **19 ἑκατομμύρια φράγκων**, ὀλιγώτερα δηλαδὴ τῶν ἰδικῶν μας.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ταῦτα πάντα γίνονται ὑπὸ τὴν ρωσικὴν προστασίαν, διὰ Ρώσων ἀξιωματικῶν, ὑπὸ ρωσικὴν στολὴν ὁμοιόμορφον, διὰ Ρώσου ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν, διὰ ρωσικὴν ἐπιτελείου, ἀκόμη καὶ διὰ Ρώσων ὑπαξιωματικῶν· ἀλλ' εἴχομεν οἱ Ἕλληνες ἀνάγκην αὐτῆς τῆς ρωσικῆς παιδαγωγίας, ὡς οἱ ἀπόλεμοι καὶ ἄξεστοι Βούλγαροι; Δι' ἡμᾶς ἤρουν—ἐὰν ἦτο καὶ τοῦτο ἀνάγκη—ὀλίγοι ξένοι προγυμνασταὶ ἐπὶ διετίαν ἢ τριετίαν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ σύστημα τῶν Ρώσων παιδονόμων νομίζετε ὅτι θὰ διαρκέσῃ πολὺ; Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου καθ' ἑκάστον ἐνιαυτὸν περὶ τοῦ 40 νεαροῦ Βουλγάρου; θὰ σπουδάζουν ἐν ρωσικαῖς στρατιωτικαῖς ἀκαδημαῖς; καὶ θὰ κατατάσσωνται ὡς ἀξιωματικοὶ εἰς τὸν βουλγαρικὸν στρατόν. Ποῦ εἶνε, Μεγαλειότατε, οἱ δικοὶ σας ὑπότροφοι, ποῦ εἶνε, ὦ ἀρχηγέ τοῦ στρατοῦ, οἱ κατ' ἔτος εἰκροὶ, τριάντα, πενήντα ἀπερχόμενοι εἰς Γερμανίαν καὶ κατατασσόμενοι ἐν τῷ γερμανικῷ στρατῷ;

Ἡ συνέντευξις ἣν ἐλάβετε μετὰ τοῦ ὑποστρατήγου Γρίβα βεβαίως θὰ σὰς διεφώτισε περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ στρατοῦ. Ἡμεῖς δὲ δὲν θὰ παύσωμεν νὰ θέτωμεν ὑπ' ὄψιν σας τὰς προόδους τοῦ βουλγαρικοῦ στρατοῦ, διότι ἡ βασιλικότης ἡμῶν ἐπιβάλλει καθ' ἑκάστην νὰ ὑποδεικνύωμεν τὴν χρησιμότητα τῆς Βασιλείας ἐν Ἑλλάδι.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

(ΕΙΔΙΚΟΤ' ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΤ ΜΑΣ)

Κέρκυρα, 4 Ἰουλίου.

Τέλος πάντων ἐλπίζω ὅτι ἡλαττώθησαν πλέον οἱ κανονολισμοὶ καὶ δὲν θὰ τρέχωμεν εἰς κάθε στιγμήν οἱ μὲν πα-

— Σεῖς δὲ, Ἰάκωβε, σκέπτεσθε πάντοτε τὴν μνηστήν σας;

Ὁ νεανίας ἐξέβαλε μικρὸν στεναγμόν.

— Ἡ ἀνάμνησις τῆς Ἰωάννας εἶνε δι' ἐμὲ λατρεία, ἀπὴντησεν· αὕτη δὲν ὑπάρχει πλέον, ἀλλ' ὁ δι' αὐτὴν ἔρωσ μου οὐδέποτε θὰ σβεσθῇ· αἰώνιος· θὰ ἔχω τὸ πένθος ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

— Ἐννοῶ τοιοῦτον ἔρωτα, Ἰάκωβε· τοιοῦτοτρόπως πρέπει ἕκαστος ν' ἀγαπᾷ, καθὼς σεῖς.

Ἀγαπητοὶ φίλοι, παρασκευάσθητε ἀμφοτέρωι νὰ μάθητέ τι ἕκτακτον, ἀπίθανον! ναί, παρασκευάσθητε εἰς ἐκπληξιν, ἥτις ἐστὶν ἐκτὸς τοῦ ὁρίου πάσης ὑποθέσεως· τὴν ὁποῖαν ἐκόματε ἢ ἐφαντάσθητε.

ὑπῆρξατε ἰσχυροὶ κατὰ μεγίστης θλίψεως, ὀφείλετε ἐπίσης νὰ ἦσθε τοιοῦτοι κατὰ συγκινήσεως ἥττον τρομερᾶς.

Τέσσαρες ὀφθαλμοὶ προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ κ. Λαγγάρδ.

— Δὲν εἶνε νέα τις θλίψις, ὑπέλαβε, μέλλουσα νὰ σὰς προσβάλῃ, εἶνε χαρὰ, τὴν ὁποῖαν μέλλετε νὰ δοκιμάσητε. Ἔστε ἥρμιοι καὶ ἰσχυροὶ, ὅπως ὀφείλετε νὰ ἦσθε μετὰ τὰς σκληρὰς δοκιμασίας, τὰς ὁποίας ὑπέστητε.

Ἰάκωβε Βαιγιάν, ἡ θυγάτηρ σας, Ἰάκωβε Γρανδὲν, ἡ μνηστή σας, ἡ Ἰωάννα, ἥς φυλάττετε τὴν εὐσεβὴ ἀνάμνησιν, ἡ Ἰωάννα, τὴν ὁποῖαν λυπεῖσθε, τὴν ὁποῖαν ἀγαπᾶτε πάντοτε...

Διέκοψε τὸν λόγον, ὥσπερ αἰσθανόμενος φρίκην δι' ὅτι ἐμελλε νὰ εἴπῃ.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀγωνιῶντες φρίκην αἰσθανόμενοι, ἐκρέμαντο σχεδὸν ἐκ τῶν χειλέων του.

— Λοιπὸν, εἶπε τελευταῖον διὰ φωνῆς τρεμούσης, ἡ Ἰωάννα δὲν ἀπέθανεν!

Οἱ δύο ἄνδρες ἐξέβαλον ταυτοχρόνως κραυγὴν, ὃ δὲ λοχαγὸς ἠνωρθώθη μὲ ὀφθαλμοὺς ἐξηγριωμένους.

Ὁ γέρον ἠθέλησε καὶ αὐτὸς νὰ ἐγερθῇ, ἀλλ' ἐπανεπέσε βαρέως ἐπὶ τῆς ἑδρας του, ἄφωνος, ὡχρὸς ὡς φάσμα.

— Τί λέγετε; ἐπεφώνησεν ὁ νεανίας διὰ φωνῆς ἐκδηλούσης ἕκτασιν.

— Φίλοι μου, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, ἡ χαρὰ ἧς μὴ καταβάλῃ ὑμᾶς, ὅπως κατέβαλεν ἡ ὀδύνη! Ἡ Ἰωάννα, ἡ Ἰωάννα σας δὲν ἀπέθανεν, μάλιστα ζῇ καὶ θὰ τὴν ἴδητε μετ' ὀλίγον.

Λυγρὸν ἐξέβαλεν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν, ὃ δὲ Ἰάκωβος Γρανδὲν, τοῦ ὁποῖου τὰ δάκρυα ἔρρεον, γονυκλινῆς, περιέβαλε διὰ τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν του.

Μετὰ μίαν στιγμήν ὁ νεαρός ἀξιωματικὸς προσήλωσεν ἐκ νέου τὸ βλέμμα του εἰς τὸν ἀρχαῖον ἐλευθεροσκοπευτὴν μετὰ ἐκφράσεως ζωηρᾶς σεβασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ.

— Ἀλλὰ ποῖος εἴσθε λοιπὸν κύριε; ἀνέκραξεν.

— Φίλος σας, Ἰάκωβε.

ράλιοι εἰς τὰ παράθυρά μας, οἱ δὲ μεσογειότεροι εἰς τὰ μουν-
ράγια νὰ θεώμεθα ἐν μέσῳ τοῦ πυκνοῦ καπνοῦ τὰς βασιλι-
κὰς λέμβους προσπελαζούσας ὅτε μὲν τὸ ἐν, ὅτε δὲ τὸ ἄλλο
θωρηκτὸν, ταῦτα χαρετίζοντα τὴν σημαίαν μας καὶ τὸ φρού-
ριον ἀνταποδίδον τοὺς χαιρετισμούς. Ἀπὸ τῆς προχθὲς ἐσπέ-
ρας ἡ Κέρκυρα δὲν εἶναι πλέον βισιλικὴ διαμονή. Ἀπὸ τῆς
χθὲς πάει πλέον ἡ φρουρὰ τῶν ἀνακτόρων, ἡ μουσικὴ τῆς
ἀλλαγῆς, αἱ μεγάλαι σιλαὶ τῶν ἀξιωματικῶν, τὸ σύρε
κέλα τῶν αὐλικῶν ἀμαξῶν ἀπὸ τοῦ ἐντὸς τῆς πόλεως πα-
λατιοῦ εἰς τὸ *Πουχαστήριον*, ἡ βελάδες τῶν καλουμένων ἐκά-
στοτε εἰς βασιλικά γεύματα, τὰ τρεχάματα τῶν περιέργων
αὐτῶν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ διὰ νὰ κατορθώσωσι νὰ ἴδουν βα-
σιλικὴν τινα μορφήν ἄλλην, παρὰ τοῦ μοῦρου καὶ τῆς παρα-
μάνης.

Ἡ ἀναχώρησις τῆς βασ. οἰκογενείας εἶχεν ὀρισθῇ διὰ
τὴν 10ην τῆς νυκτός· ἀπὸ τῆς πρωίας αἱ λέμβοι τῆς «Ἀμ-
φιτρίτης» μετεκόμιζον εἰς τὸ πλοῖον τὰς ἀποσκευὰς καὶ τὰς
προμηθείας τοῦ πλοῦ, μπαούλα, κάσσαις, τεμάχια βοείου
κρέατος, πουλιὰ, παπιά, αὐγά, ὀπώρας. Μὲ τὴν δύσιν τοῦ
ἡλίου ἐμβῆκαν εἰς τὸ πλοῖον τὰ παιδιὰ τὰ μικρά, τὴν ἐννά-
την καὶ ἡμίσειαν κατῆλθον πολλοὶ τῶν ὑπαλλήλων καὶ τοῦ
διπλωματικοῦ σώματος εἰς τὴν ἀποβάθραν, λαοὺ δὲ πληθὺς
ἄπειρον ἐπωφελοῦμενον τῆς ὥραίας νυκτός ἐκ τῆς ἐπιπεσού-
σης θαλασσίας αὐρας εἶχε καθέξει τὴν παρέκει λεωφόρον καὶ
τὰς μικρὰς πλατείας. Ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ ἐστρώσε τὸ ταπε-
τάκι τῆς καὶ ἀνῆρτισε τὰ 15—20 μπαλόνια τῆς, τέσσαρα
δὲ ὑπερμεγέθη βεγγαλικά ἀπὸ τῶν παραθύρων τῆς Νομαρ-
χίας ἀνέμενον τὸ σύνθημα τῆς ἐλευσεως τῶν βασιλικῶν ἀμα-
ξῶν. Τοῦτο ἐδόθη ἐν βραχεὶ καὶ ὁ δρόμος καταύγασεν, εἰ-
δομεν δὲ εἰς τὴν πρώτην ἀμαξὴν βραδυποροῦσαν τὸ βασιλι-
κὸν ζεύγος καὶ τὸν διάδοχον χαιρετοῦντας καὶ ὑποκλίνον-
τας πρὸ τοῦ ἐνθέρμως ζητωκραυγάζοντος πλήθους. Παρῆλ-
θον καὶ αἱ ἄλλαι ἀμαξαι, ἀπεχαιρέτισαν, ἐπεβιβάσθησαν

καὶ ἤδη ἤρχισεν ἡ θαλασσία ἐορτή: Ἡ βασιλικὴ λέμβος
παρηκολούθηθη ὑπὸ πολλῶν ἰδιωτικῶν, ἐν αἷς ἡ φιλαρμονικὴ
μουσικὴ, τὰ πλοῖα τοῦ Ἀγγλικοῦ στόλου παρατεταγμένα ἐ-
ξέπεμψαν παχείας ἀκτίνας λαμπροῦ ἡλεκτρικοῦ φωτός, τὰ
τείχη καὶ ὑψώματα τοῦ φρουρίου ἐφωταγωγήθησαν, εἰς τὰς
ἐπάλξεις δ' αὐτοῦ τοποθετηθεῖσα ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ
καὶ ὅλος ὁ στρατ. πληθυσμὸς τοῦ φρουρίου ἐξαπέστελλον εἰς
τὸν λιμένα εἰς τὴν «Ἀμφιτρίτην» ἐναλλάξ τοὺς ἤχους τῶν
ἐθνικῶν ὕμνων καὶ τὰς ἀντηχήσεις τῶν θερμῶν ζητωκραυγῶν
του. Τὴν 11ην ὁ κόσμος ἤρχισε ν' ἀναχωρῇ ἐκ τῆς παρ. αἰτίας,
τὰ φῶτα σβύνονται, τὸ πρῶτ' δὲ ἐγερόντες δὲν εἶδομεν τὰ
τέσσαρα λευκὰ φουγάρὰ τῆς «Ἀμφιτρίτης».

Ὁ Ἀγγλικὸς στόλος ἀπαρτιζόμενος ἀπὸ τέσσαρα θωρη-
κτὰ καὶ δύο ταχύπλοα εἶχε καταπλεύσει ἀπὸ τῆς δείλης,
ἀφοῦ παρήλασε πρὸ τῶν ἀνακτόρων, τοῦ φρουρίου καὶ ἀπέ-
νευμε τὸν προσήκοντα χαιρετισμόν. Τὰ θωρηκτὰ του καὶ ἰδίως
ὁ Ἀτρόμητος εἶνε φοβερόν.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δημοτικῆς ἐκλογῆς γνωρίζετε, ἄλλως
προσέφηνα αὐτὸ ἐν τῇ προηγουμένῃ μου· ἡ νίκη τοῦ νῦν
Δημάρχου ἦν μεγάλη, οὐδ' ὁ ἴδιος δὲ ἐπερίμενε αὐτὴν τοι-
αύτην· τὸ ὑπέρτατον ρεῦμα ἐδιέτριψε ὅλην τὴν ἡμέραν τῆς
χθὲς καὶ παρέσυρε τὰ ναυάγια τοῦ φιλελευθέρου ἐν Κερκύρᾳ
κόμματος, τὸ ὅποιον εἰς μάτην ἠγωνίσθη νὰ κρατήτῃ ὁ κ.
Πολυλάς· ἡ διαφορὰ τῶν δύο καλπῶν εἶνε 1030 ψήφων.
Εὐτυχῶς ἡ ἐκλογὴ διεξήχθη ἡσυχῶς ἐν πλήρει ἡμερολη-
ψίᾳ τῶν ἀρχῶν καὶ ἀρετῇ αὐτῶν μερίμνη ὑπὲρ τῆς τηρή-
σεως τῆς τάξεως.

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΠΑΤΡΩΝ

(ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΙ ΜΑΣ)

Ἐν Πάτραις, 7 Ἰουλίου.

Μεγάλῃ ἐπανάστασις συνετελέσθη ἐν τῷ πολιτικῷ καθε-

— Μάλιστα, φίλε μου· ἄλλ' εἰσθε μέγα, ἀγαθός, ἰσχυ-
ρός ὡς ὁ Θεός.

— Ἀρτῆατε εἰς τὸν Θεὸν ὅ,τι τῷ ἀνήκει, Ἰάκωβε, καὶ
μὴ δίδετε τοῦτο εἰς ἐν τῶν πλασμάτων αὐτοῦ. Ἄλλως, ὡς
πρὸς τοῦτο ἐπραξα πολὺ ὀλιγώτερα παντὸς ἄλλου.

— Ζῆ, Ζῆ! ἡ Ἰωάννα μου δὲν ἀπέθανεν! ἔλεγεν ὁ γη-
ραιὸς λοχαγὸς διὰ φωνῆς διακοπτομένης ὑπὸ τῶν λυγμῶν
καὶ παράφορος.

Ὁ κ. Αὐγογιάννης ἀνέμενε νὰ κατευνασθῇ ἀμφοτέρων ἡ
συγκίνησις, ὅτε δὲ ὁ γέρον ἐπαυσεν οἰμώζων, ὁ δὲ νεανίας
ἀπέμαξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀνέλαβε τὸν λόγον.

— Ἡ Ἰωάννα ἐσώθη, εἶπε, δις ἐσώθη· ἐν πρώτοις ἐν
πρώτοις ἐκ τῆς ἀτιμίας, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἡπειλήθη, ἔπειτα
ἐκ τοῦ θανάτου, εἰς τὸν ὅποιον ᾔθελε νὰ καταρῦγῃ. Τίς δὲ
τὴν ἐσώσε; Ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον ἀδίκως κατηγορήσατε, Ἰά-
κωβε Βαγιάν· ἐκεῖνος, ὅστις σᾶς ἠγάπα καὶ σᾶς ἀγαπᾷ
πάντοτε ὡς ἀδελφὸν καὶ περὶ οὗ εἶχετε ἀμφιβάλλει Ἰάκωβε
Γρανδέν· ὁ σωτὴρ εἶναι ὁ Αὐκογιάννης!...

— Ὁ Αὐκογιάννης! ἐπανελάθεν ὁ γέρον ὡς ἡχώ.

— Ἡζεύρω τί συνέβη. Ὁ Αὐκογιάννης ὡμίλησεν. Ἀκού-
σατε· ἡ Ἰωάννα ἐκοιμᾶτο βαθέως παρὰ τὰς λάμπεις καὶ
τὰς διασχίζούσας τὸν οὐρανὸν ἀστραπάς καὶ βροντάς. Ἀ-
νῆρ τις, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνυμα πρέπει νὰ μείνῃ ἄγνωστον,
εἰσῆλθε διὰ κλίμακος εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς ὑπνωτούσης. Ὁ
Φιντέλη ἀφυπνίσθη πρῶτος καὶ ὤρμησε κατὰ τοῦ ἀγνώστου

ὅπως ὑπερασπίσῃ τὴν κυρίαν του. Ἀλλ' ὁ Φιντέλη ἦτο μάλ-
λον τολμηρὸς ἢ δυνατός, ἀπέτιπε δὲ διὰ τῆς ζωῆς του τὴν
ἀφοσίωσίν του· ὁ ἀνὴρ τὸν ἐστραγγάλισεν.

Ἡ Ἰωάννα τέλος ἐξύπνησεν, ἀμέσως δὲ μεταξὺ αὐτῆς
καὶ τοῦ ἐχθροῦ τῆς τρομερᾶ συνήρθη πάλη. Αἱ δυνάμεις τῆς
δυστυχοῦς κόρης καταβλήθεισες ὑπὸ τοῦ φόβου, ἐξέλιπον
ταχέως, ἐξέβαλε τελευταίαν κραυγὴν καὶ ἔπεσε λειπόμενος
ἐπὶ τῆς κλίνης. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ Αὐκογιάννης ἐνεφάνι-
σθη. Γνωρίζετε τὴν γιγάντιον αὐτοῦ δύναμιν· ἡ δύνατο νὰ
κατασυντρίψῃ τὸν ἄθλιον ὑπὸ τοὺς πόδας του ὡς σκώληκα·
πρὸς στιγμὴν συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ στραγγάλισῃ αὐτόν·
ἀλλ' εὐτυχῶς ἡ ἀγαθότης τῆς φύσεώς του ἐδάμασε τὴν μα-
νίαν. Ἠρεσέσθη νὰ δείξῃ τὸ παράθυρον εἰς τὸν ἐχθρόν του,
ὅστις ἐτόρπη ἀμέσως εἰς φυγὴν.

Ὁ Αὐκογιάννης ἔμεινεν ἐν τῷ θαλάμῳ ἑτοιμὸς νὰ ὑπε-
ρασπίσῃ τὴν νεάνίδα κατὰ νέας προσβολῆς, ἐπαγρυπνῶν
ἐπ' αὐτῆς ὡς ἀδελφὸς πρὸς ἀδελφὴν καὶ πατὴρ πρὸς θυ-
γατέρα.

Τὴν αὐγὴν ἡ Ἰωάννα συνῆλθε καὶ ἐνεθυμήθη. Ὁ κείμε-
νος νεκρὸς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς κύων τῇ ἀνέμνησε τὴν
πάλην τὴν ὁποίαν ὑπέστη κατὰ τινος προσώπου, τὸ ὅποιον
δὲν εἶχε δυνηθῇ νὰ ἀναγνωρίσῃ. Ὁ Αὐκογιάννης ὅστις ἔστα-
το μακρὰν προῦχώρησεν, ἡ δὲ Ἰωάννα ἐξέλαβεν αὐτόν ἀντὶ
τοῦ ἄλλου.

(ἀκολουθεῖ)